

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA POPOV c. MOLDOVEI (nr. 2)

(Cererea nr. 19960/04)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

6 decembrie 2005

DEFINITIVĂ

06/03/2006

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Popov c. Moldovei (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Dl J. CASADEVALL,

Dl M. PELLONPÄÄ,

Dl R. MARUSTE,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl J. BORRERO BORRERO,

Dl J. SIKUTA, *judcători*,

și dl M. O'BOYLE, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 15 noiembrie 2005 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 19960/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Serghei Popov („reclamantul”), la 7 iunie 2004.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl V. Jereghi de la Comitetul Helsinki pentru Drepturile Omului din Republica Moldova, care a prezentat o procură la 18 ianuarie 2005. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că dreptul său la un proces echitabil și dreptul său la protecția proprietății au fost încălcate ca rezultat al casării unei hotărâri judecătorești irevocabile favorabilă lui.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra. La 1 martie 2005, o Cameră din cadrul acestei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea cererii. Ea a decis, de asemenea, să se dea prioritate cauzei în conformitate cu articolul 41 al Regulamentului Curții, luând în considerație vârsta înaintată a reclamantului și starea rea a sănătății sale.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații cu privire la fondul cauzei (articolul 59 § 1 al Regulamentului Curții).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în anul 1925 și locuiește în Chișinău.

7. În 1941, autoritățile sovietice au naționalizat casa părinților reclamantului. În același an, familia sa a fost deportată în Rusia și în Uzbekistan.

8. La 8 decembrie 1992, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea nr. 1225-XII „privind reabilitarea victimelor represiunilor politice săvârșite de regimul comunist totalitar de ocupație”. Legea a permis victimelor represiunilor sovietice să revendice proprietățile lor confiscate sau naționalizate.

9. În 1997, reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată la Judecătoria sectorului Centru, prin care a cerut restituirea casei părinților săi. Deoarece casa a fost procurată de la stat de către foștii chiriași, reclamantul a solicitat pe cale judiciară declararea nulă a contractelor de vânzare-cumpărare. El a cerut, de asemenea, evacuarea tuturor locatarilor casei.

10. Printr-o hotărâre irevocabilă din 5 noiembrie 1997, acțiunea reclamantului a fost admisă.

11. Între 1997 și 2002, reclamantul a înaintat numeroase plângeri cu privire la neexecutarea hotărârii din 5 noiembrie 1997 Consiliului municipal, Judecătoriei sectorului Centru și Ministerului Justiției.

12. În 2001, reclamantul s-a plâns Curții de neexecutarea hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997. Cererea reclamantului a fost înregistrată cu numărul 74153/01 și a fost comunicată Guvernului în ianuarie 2003.

13. În aprilie 2004, patru locatari ai casei reclamantului au depus la Curtea de Apel Chișinău o cerere de revizuire a hotărârii din 5 noiembrie 1997. Bazându-se pe articolul 449 al noului Cod de procedură civilă, ei au declarat în cererea lor că le-au devenit cunoscute informații noi. De asemenea, ei au solicitat instanței să-i repună în termenul de depunere a cererii, având în vedere faptul că noua informație a fost obținută de ei de la Arhiva Națională în aprilie 2004.

14. Reclamantul pretinde că, la 20 mai 2004, Agentul Guvernamental i-a oferit pentru semnare un acord conform căruia el ar consimți să-și retragă cererea sa adresată Curții și ar renunța la dreptul său la orice compensație în schimbul primirii casei sale. Potrivit reclamantului, Agentul Guvernamental i-ar fi sugerat că, în cazul refuzului său, Curtea de Apel va continua examinarea cererii de revizuire, depusă de pârâți, iar cauza va rămâne nesoluționată pentru o perioadă îndelungată. El a refuzat să semneze acordul.

15. La 26 mai 2004, Curtea de Apel a examinat cererea de revizuire depusă de locatarii casei reclamantului în care au fost invocate faptele nou descoperite.

16. Noile fapte invocate de locatarii casei au fost o ediție a Monitorului Oficial municipal din anul 1940 și patru certificate de la Arhiva Națională și din Registrul bunurilor imobile datate din 6 aprilie 2004, 18 mai 2004 și 19 mai 2004.

17. Un certificat de la Arhiva Națională datat din 6 aprilie 2004 avea următorul conținut:

„...potrivit Monitorului Oficial municipal din anul 1940, există o casă cu un nou număr 36 (vechiul număr 46) pe strada Ștefan cel Mare al cărei proprietar este Pelagheia Popova și o casă cu un nou număr 33 (vechiul număr 37) pe strada Ștefan cel Mare, al cărei proprietar este Pelagheia Popov”.

18. Un alt certificat de la Arhiva Națională datat din 6 aprilie 2004 conținea următoarele:

„...potrivit Arhivei Consiliului municipal, la 29 februarie 1924 denumirea străzii Nicolaievskaja a fost schimbată în Ștefan cel Mare”.

19. Certificatul din 18 mai 2004 eliberat de Arhiva Națională avea următorul conținut:

„...potrivit datelor de la Arhiva Consiliului municipal Chișinău pentru anul 1930, exista o casă cu numărul 37 pe strada Ștefan cel Mare (Nicolaievskaja) al cărei proprietar era Pelagheia Popova și o casă cu numărul 46 pe strada Ștefan cel Mare (Nicolaievskaja) al cărei proprietar era Pelagheia Popov”.

20. Certificatul din 19 mai 2004 eliberat de organul cadastral judecătorului N.B. de la Curtea de Apel prevedea că proprietarul casei de pe strada Columna 33 era dl Serghei Popov. De asemenea, el prevedea că nu existau informații cui i-a aparținut casa respectivă înainte de 1940, deoarece primul înscris în Registrul bunurilor imobile a fost făcut în 1952.

21. Conform Monitorului Oficial din 15 martie 1940, publicat de Consiliul municipal Chișinău, România, pentru a elimina confuzia din numerotarea caselor, care a creat dificultăți de ordin economic și administrativ, a fost adoptată o nouă numerotare pentru anumite străzi, inclusiv strada Ștefan cel Mare. Proprietarii caselor de pe străzile respective au fost obligați să cumpere de la Consiliul municipal noi plăci pe care erau imprimate numere și să le instaleze pe casele lor. Noua numerotare trebuia să intre în vigoare la 1 aprilie 1940. Până la acea dată, proprietarii trebuiau să aibă atât vechile numere, cât și noile numere pe casele lor, pentru a facilita orientarea populației și a autorităților. În conformitate cu o listă care conținea numele proprietarilor caselor, precum și numerele caselor respective, dna Pelagheia Popov [mama

reclamantului] era proprietarul unei case cu vechiul număr 37, noul număr fiind 33. Monitorul Oficial nu conține nicio altă referință cu privire la ea.

22. Curtea de Apel a descris în încheierea sa din 26 mai 2004 conținutul documentelor sus-menționate și a conchis următoarele:

„circumstanțele de mai sus nu au fost examinate de instanța care s-a pronunțat asupra fondului cauzei, precum și de instanța de apel. Ele [circumstanțele] au o importanță esențială pentru o judecare obiectivă a cauzei. Instanța care va reexamina fondul cauzei va determina exact amplasarea și suprafața casei din care reclamantul și familia sa au fost evacuați.”

Curtea de Apel a decis să repună locatarii în termenul de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire, fără a indica vreun motiv în acest sens. Ea a casat hotărârea irevocabilă din 5 noiembrie 1997, a ordonat redeschiderea procedurilor și a restituit dosarul în prima instanță spre reexaminare.

23. După această hotărâre, la 26 mai 2004, Agentul Guvernamental i-ar fi spus reprezentantului reclamantului că, dacă reclamantul ar fi consimțit să semneze acordul, procedura de revizuire urmată de casarea hotărârii și redeschiderea procedurilor nu ar fi avut loc. Guvernul neagă faptul că această conversație ar fi avut vreodată loc.

24. La 18 ianuarie 2005, Curtea a pronunțat hotărârea sa în cauza *Popov v. Moldova* (nr. 74153/01, 18 ianuarie 2005), în care ea a constatat violări ale articolului 6 § 1 și articolul 1 Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a neexecutării hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997 până la 26 mai 2004.

25. Procedurile care au fost redeschise de Curtea de Apel la 26 mai 2006 se află încă pe rolul instanțelor judecătorești naționale. La data adoptării acestei hotărâri, cauza se afla încă pe rolul primei instanțe, Judecătoria Centru.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

26. Articolul 325 al Codului de procedură civilă, în vigoare între 26 decembrie 1964 și 12 iunie 2003 („vechiul Cod de procedură civilă”), prevede următoarele:

„Hotărârile instanțelor de judecată rămase definitive ... pot fi supuse revizuirii în cazurile când:

1) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost și nu au putut fi cunoscute de părți;”

27. La 12 iunie 2003, a intrat în vigoare un nou Cod de procedură civilă. Articolul 449, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Temeiurile declarării revizuirii

Revizuirea se declară în cazul în care:

c) au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute petiționarului anterior;”

28. Articolul 450, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Cererea de revizuire se depune:

...

c) în termen de 3 luni din ziua când persoana interesată a luat cunoștință de circumstanțele sau faptele esențiale ale pricinii care nu i-au fost cunoscute anterior și nu i-au putut fi cunoscute ...”.

29. Articolul 453, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„”

(2) Încheierea de admitere a cererii de revizuire ... se supune căilor de atac o dată cu fondul...”

ÎN DREPT

30. Reclamantul a pretins că încheierea Curții de Apel din 26 mai 2004, care a casat hotărârea irevocabilă în favoarea sa, a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

Partea relevantă a articolului 6 § 1 prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărâ, fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. ...”

31. Reclamantul a pretins, de asemenea, că încheierea Curții de Apel din 26 mai 2004 a avut drept consecință încălcarea dreptului său la protecția proprietății garantat de articolul 1 Protocolul nr. 1 care prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

32. Reclamantul a pretins, de asemenea, violarea articolului 13 al Convenției care prevede:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când

încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”.

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Neepuizarea căilor de recurs interne

33. Guvernul a declarat că reclamantul nu a epuizat căile de recurs disponibile lui conform legislației Republicii Moldova, așa cum o cere articolul 35 § 1 al Convenției. În special, el a declarat că reclamantul ar fi putut folosi articolul 453 al Codului de procedură civilă pentru a ataca încheierea Curții de Apel din 26 mai 2004 odată cu fondul cauzei. Deoarece examinarea fondului cauzei se află încă pe rolul Judecătoriei Centru, reclamantul trebuia să aștepte până când acea instanță ar fi adoptat o hotărâre, iar ulterior să conteste încheierea cu apel, iar apoi cu recurs.

34. Reclamantul a argumentat că nu putea fi așteptat faptul ca Judecătoria sectorului Centru să caseze încheierea din 26 mai 2004, care a fost adoptată de o instanță ierarhic superioară, și anume Curtea de Apel.

35. Curtea amintește că „casarea unei hotărâri irevocabile este un act instantaneu, care nu creează o situație continuă, chiar dacă ea determină redeschiderea procedurilor” (a se vedea *Frunze v. Moldova* (dec.), nr. 42308/02, 14 septembrie 2004; *Sardin v. Russia* (dec.), nr. 69582/01, 12 februarie 2004). Casarea hotărârii irevocabile în această cauză a avut loc la 26 mai 2004, iar procedurile au fost redeschise. Din motivele care vor fi expuse mai jos, Curtea consideră că reclamantul nu a fost obligat să aștepte până la încheierea procedurilor redeschise. Dacă el ar fi procedat astfel, el ar fi riscat să depășească termenul-limită de șase luni stabilit de articolul 35 § 1 al Convenției, care a început să curgă în privința ambelor pretenții de la data casării hotărârii. Prin urmare, această obiecție nu poate fi acceptată.

B. Pretinsul abuz de dreptul de a depune o cerere individuală la Curte

36. Reclamantul a pretins că, la 20 mai 2004, Agentul Guvernamental i-a oferit pentru semnare un acord conform căruia el ar consimți să-și retragă cererea sa în cauza *Popov v. Moldova* (nr. 74153/01, 18 ianuarie 2005) de la Curte și ar renunța la dreptul său la orice compensație în schimbul primirii casei sale. Potrivit reclamantului, Agentul i-ar fi sugerat că, în cazul refuzului său, Curtea de Apel va examina cererea de revizuire depusă de pârâți și va casa hotărârea irevocabilă din 1997, menținând cauza nesoluționată pentru o

perioadă îndelungată. Reclamantul a declarat că el a refuzat să semneze acordul, iar, drept urmare, la 26 mai 2004 hotărârea irevocabilă a fost casată. După această procedură, la 26 mai 2004, Agentul Guvernamental i-ar fi spus reclamantului că, dacă el ar fi consimțit să semneze acordul, procedura de revizuire și casarea ulterioară a hotărârii și redeschiderea procedurilor nu ar fi avut loc.

37. Reclamantul și-a exprimat îngrijorarea cu privire la pretinsa presiune exercitată asupra sa de către Guvern; totuși, el nu a prezentat o pretenție în temeiul articolului 34 al Convenției.

38. Guvernul a negat acuzațiile aduse de reclamant, numindu-le „eronate și neadevărate”. El a declarat că învinuirile reclamantului au fost ofensatoare și defăimătoare și că Curtea ar trebui să declare cererea inadmisibilă pentru abuzul de dreptul de a depune o cerere individuală la Curte.

39. O obiecție similară a fost invocată de Guvern în prima cauză a reclamantului, fiind respinsă de Curte (a se vedea hotărârea *Popov*, citată mai sus, §§ 47-49). Prin urmare, Curtea nu va examina această obiecție din nou.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLELOR 6 § 1 ȘI 13 ALE CONVENȚIEI

40. În temeiul articolelor 6 § 1 și 13 ale Convenției, reclamantul s-a plâns de casarea hotărârii din 5 noiembrie 1997. El a declarat că nu a avut nicio cale efectivă de recurs la nivel național împotriva casării hotărârii.

41. Guvernul a susținut că revizuirea este un mijloc eficient de a contesta o hotărâre judecătorească, atunci când au fost descoperite noi fapte, după ce hotărârea a devenit irevocabilă. El a dat drept exemplu Curtea Internațională de Justiție, care poate să-și revizuiască hotărârile, dacă noi fapte sau circumstanțe de o importanță decisivă au fost descoperite după pronunțarea hotărârii. Cererea de revizuire trebuie depusă în termen de șase luni de la data la care noile fapte sau circumstanțe au fost descoperite, dar nu mai târziu de zece ani de la data adoptării hotărârii.

O situație similară poate fi găsită în Regulamentul Curții Europene a Drepturilor Omului. Dacă noi fapte cu privire la o cauză care a fost examinată au fost descoperite și aceste fapte ar putea avea un efect decisiv asupra rezultatului cauzei, precum și dacă aceste circumstanțe nu au fost cunoscute și nu puteau fi, în mod rezonabil, cunoscute, o parte poate solicita Curții, în termen de 6 luni de când ei i-au devenit cunoscute faptele, să revizuiască acea hotărâre.

Guvernul a mai invocat o recomandare a Comitetului de Miniștri, conform căreia Guvernelor li s-a recomandat să asigure proceduri de revizuire și redeschidere a cauzelor.

Guvernul a conchis că legislația Republicii Moldova cu privire la revizuire este compatibilă cu standardele internaționale și că, prin urmare, nu a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

42. Reclamantul nu a contestat că legislația Republicii Moldova cu privire la revizuirea hotărârilor irevocabile este compatibilă cu standardele internaționale și că termenul-limită de trei luni este rezonabil. Totuși, el a argumentat că în cauza sa instanța care a casat hotărârea irevocabilă nu a respectat termenul-limită. Curtea de Apel a acceptat ca fiind un fapt nou o ediție a Monitorului Oficial din 1940, care a fost întotdeauna disponibilă la Arhiva Națională, și care, potrivit reclamantului, putea fi ușor găsită acolo de către pârâți înainte de adoptarea hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997.

Mai mult, reclamantul a declarat că pârâții în procedura națională au putut să conteste cu apel și recurs hotărârea din 5 noiembrie 1997, însă nu au folosit aceste căi la timpul lor.

Conform reclamantului, casarea hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997, după șapte ani, fără a se pronunța asupra termenului de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire, constituie o violare a prevederilor articolului 6 § 1 al Convenției.

43. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile lor. În cauza *Ruiz Torija v. Spain*, (hotărâre din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 303-A), Curtea a constatat că omisiunea instanței judecătorești de a motiva refuzul de a accepta o obiecție potrivit căreia acțiunea era tardivă, a constituit o violare a acestei prevederi.

44. Dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, așa precum este garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea *Brumărescu v. Romania*, [GC] nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII; *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

45. Securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului *res judicata* (ibid., § 62), adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nicio parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii, doar cu scopul de a obține o

reexaminare și o nouă determinare a cauzei. Competența instanțelor ierarhic superioare de revizuire trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie considerată un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară, datorită unor circumstanțe esențiale și convingătoare (*Roșca v. Moldova*, citată mai sus, § 25).

46. Concluzia de mai sus din cauza *Roșca* a fost trasă în legătură cu procedura în recurs în anulare, în conformitate cu care Procuratura Generală putea cere reexaminarea hotărârilor judecătorești irevocabile cu care nu era de acord. Curtea a constatat că această procedură, deși posibilă conform dreptului național, era incompatibilă cu Convenția, deoarece ea rezulta în „pierderea” unei hotărâri judecătorești irevocabile pronunțate în favoarea justițiabilului. Redeschiderea procedurilor din cauza apariției unor circumstanțe noi nu este, în sine, incompatibilă cu Convenția. Mai mult, articolul 4 Protocolul nr. 7, în mod special, permite statului să corecteze omisiunile justiției în procedura penală. Totuși, deciziile de a revizui hotărâri judecătorești irevocabile trebuie să fie în conformitate cu criteriile legale relevante, iar folosirea necorespunzătoare a unei astfel de proceduri poate fi contrară Convenției, pe motiv că rezultatul său - „pierderea” unei hotărâri judecătorești - este același ca și în cazul recursului în anulare. Principiile securității raporturilor juridice și preeminenței dreptului cer Curții să fie vigilentă în acest domeniu.

47. În această cauză, Curtea notează că procedura de revizuire prevăzută de articolele 449-453 ale Codului de procedură civilă servește, într-adevăr, scopului de a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției. Sarcina Curții este de a determina dacă această procedură a fost aplicată într-un mod compatibil cu articolul 6 al Convenției și, astfel, a asigurat respectarea principiului securității raporturilor juridice. Făcând acest lucru, Curtea trebuie să țină cont, în primul rând, de responsabilitatea instanțelor judecătorești naționale de a interpreta prevederile legislației naționale (a se vedea *Waite and Kennedy v. Germany* [GC], nr. 26083/94, 18 februarie 1999, § 54).

48. Se notează faptul că, în conformitate cu articolul 449 al Codului de procedură civilă al Republicii Moldova, procedurile pot fi redeschise dacă „au devenit cunoscute circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute anterior”. În conformitate cu articolul 450 al aceluiași cod, o cerere de revizuire poate fi depusă „în termen de 3 luni din ziua când persoana interesată a luat cunoștință de circumstanțele sau faptele esențiale ale pricinii care nu i-au fost cunoscute anterior și nu i-au putut fi cunoscute”.

49. Încheierea Curții de Apel din 26 mai 2004 citează în calitate de temeiuri pentru redeschiderea procedurilor patru certificate de la Arhiva Națională și din Registrul bunurilor imobile, datate din aprilie și mai 2004, precum și o ediție a Monitorului Oficial municipal din anul 1940 (a se vedea paragrafele 16-21 de mai sus).

50. Curtea notează că nu există niciun indiciu în încheierea Curții de Apel că certificatele de la Arhiva Națională și din Registrul bunurilor imobile conțineau informații care nu au putut fi obținute de pârâți mai devreme. De asemenea, nu există niciun indiciu în documentele prezentate de pârâți că ei au încercat fără succes să obțină acele documente mai devreme. Nici pârâții în susținerile lor și nici Curtea de Apel în încheierea sa din 26 mai 2004 nu au susținut că Monitorul Oficial municipal era un document secret, care nu era public și care nu ar fi putut fi obținut ușor de la Arhiva Națională sau de la o bibliotecă, înainte de aprilie sau mai 2004. Mai mult, Curtea de Apel pur și simplu a repus pârâții în termenul de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire fără a prezenta vreun motiv.

51. În aceste circumstanțe, Curtea observă că nu poate fi spus faptul că o ediție a Monitorului Oficial, în special una care s-a aflat în domeniul public mai mult de șaizeci de ani, poate fi calificată drept „circumstanțe sau fapte noi care nu au fost și nu au putut fi cunoscute anterior părților în proces”. Prin definiție, Monitorul Oficial servește scopului de a face informația publică și ușor accesibilă. Într-adevăr, în această cauză copia ediției Monitorului transmisă Curții de către Guvern conține ștampila unei biblioteci.

52. Prin urmare, Curtea consideră că procedura de revizuire în cauză a fost în esență o încercare de a reexamina cauza în lumina chestiunilor pe care reclamanții în procedura națională au putut să le invoce, dar aparent nu le-au invocat pe parcursul procedurilor care s-au încheiat cu hotărârea irevocabilă din 5 noiembrie 1997. Prin urmare, procedura de revizuire a fost „un apel camuflat” al cărui scop a fost să obțină o nouă examinare a cauzei decât o procedură de revizuire, așa cum se prevede în articolele 449-453 ale Codului de procedură civilă. Mai mult, Curtea de Apel nu a prezentat niciun motiv pentru repunerea pârâților în termenul de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija*, citată mai sus).

53. Prin admiterea cererii de revizuire a reclamanților în procedura națională, Curtea de Apel a încălcat principiul securității raporturilor juridice, precum și „dreptul la o instanță” al reclamantului în sensul articolului 6 § 1 al Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Roșca*, citată mai sus, § 28). Mai mult, prin neprezentarea motivelor pentru repunerea pârâților în termenul de prescripție pentru depunerea cererii de revizuire, Curtea de Apel a încălcat

dreptul reclamantului la un proces echitabil (a se vedea paragraful 43 de mai sus).

54. Prin urmare, a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

55. Curtea nu consideră necesar de a se pronunța asupra pretenției în baza articolului 13 al Convenției, deoarece articolul 6 § 1 este *lex specialis* în ceea ce privește această pretenție a reclamantului. Cerințele articolului 13, în acest context, sunt absorbite de cele din articolul 6 § 1.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

56. Reclamantul a pretins că încheierea Curții de Apel din 26 mai 2004 a avut drept consecință încălcarea dreptului său la protecția proprietății, garantat de articolul 1 Protocolul nr. 1 la Convenție.

57. Curtea reiterează că o datorie în baza unei hotărâri judecătorești poate fi considerată „posesie” în sensul articolului 1 Protocolul nr. 1 (a se vedea, printre altele, *Burdov v. Russia*, nr. 59498/00, § 40, ECHR 2000-III, și cauzele citate în hotărâre). Mai mult, casarea unei astfel de hotărâri după ce a devenit irevocabilă și fără drept de recurs constituie o ingerință în dreptul beneficiarului hotărârii judecătorești la protecția proprietății (a se vedea *Brumărescu*, citată mai sus, § 74). Chiar dacă presupunem că o astfel de ingerință ar putea fi considerată ca servind interesului general, Curtea este de părere că ea nu a fost justificată, deoarece nu a fost asigurat un echilibru just, iar reclamantul a trebuit să suporte o povară individuală și excesivă (cf. *Brumărescu*, citat mai sus, § 75-80).

58. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 1 Protocolul nr. 1 la Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

59. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

60. Reclamantul a solicitat 138,663 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material suferit ca rezultat al imposibilității de a folosi casa sa și terenul aferent acesteia începând cu 5 noiembrie 1997.

61. El a declarat că ar fi închiriat casa și terenul dacă hotărârea ar fi fost executată la timp, adică imediat după ce a devenit executorie la 5 noiembrie 1997 și dacă nu ar fi fost casată de către Curtea de Apel la 26 mai 2004. În susținerea pretențiilor sale, reclamantul a prezentat scrisori din partea câtorva agenții imobiliare, conform cărora chiria pentru un metru pătrat în imobilele din vecinătatea casei varia între 3 și 20 dolari SUA (USD) lunar. Reclamantul a declarat că el ar fi obținut USD 10 pentru un metru pătrat. El a înmulțit numărul metrilor pătrați cu acest preț și apoi a înmulțit rezultatul cu numărul de luni în care el nu a putut folosi casa.

62. Guvernul a declarat că reclamantul nu poate pretinde prejudicii materiale, deoarece el nu avea nicio proprietate. Titlul său de proprietar a fost anulat împreună cu hotărârea irevocabilă din 5 noiembrie 1997. În orice caz, calculul reclamantului nu este susținut de nicio probă cu privire la veniturile pe care el ar fi putut să le obțină și la intenția sa de a închiria casa. Mai mult, exista posibilitatea ca reclamantul să nu găsească chiriași sau ca el să nu găsească chiriași imediat. Este, de asemenea, important de notat că chiria nu este stabilă și variază lunar. În fine, reclamantul nu a transmis documente care să confirme numărul de metri pătrați ai casei.

63. Curtea reiterează că o hotărâre în care ea constată o violare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia în așa mod, încât să restabilească pe cât e posibil situația existentă înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC] (satisfacție echitabilă), nr. 25701/94, § 72). În această cauză, reparația trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc.

64. Curtea consideră că este clar că reclamantul a suferit un prejudiciu material ca rezultat al lipsei controlului asupra casei sale începând cu 26 mai 2004 și până în prezent (a se vedea *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 71, ECHR 2004-...). Totuși, ea nu va lua în considerație perioada între 5 noiembrie 1997 și 26 mai 2004, pe parcursul căreia reclamantul nu a putut folosi casa sa, ca urmare a neexecutării hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997. Această chestiune se referă la prima cauză a reclamantului (citată mai sus) și va fi examinată de Curte în cadrul unei proceduri separate.

65. Se notează că reclamantul avea deja spațiu locativ și, prin urmare, este rezonabil de a considera că el ar fi încercat să închirieze casa. În ceea ce

privește terenul aferent, Curtea nu consideră necesar de a-l lua în considerație, deoarece hotărârea din 5 noiembrie 1997 nu conține nicio referire la acesta.

66. Curtea consideră rezonabilă ideea generală propusă de reclamant pentru evaluarea pierderilor suferite ca rezultat al casării hotărârii. Totuși, ea nu este gata să accepte suma chiriei lunare de USD 10 propusă de reclamant. Contrar poziției din hotărârea *Prodan v. Moldova* (citată mai sus), prețul pe care se bazează reclamantul nu a fost calculat în baza evaluării casei reclamantului, dar constituie media prețurilor chiriei în vecinătate, unde, potrivit datelor agențiilor imobiliare pe care se bazează reclamantul, prețurile variază de la USD 3 la USD 20 pentru un metru pătrat. În absența unor probe mai detaliate cu privire la prețurile locale ale chiriei și valoarea proprietății, Curtea va lua ca bază pentru calculul său cel mai mic preț prezentat de agențiile imobiliare, și anume USD 3 pentru un metru pătrat.

67. Curtea nu este de acord cu Guvernul că nu există probe cu privire la suprafața casei reclamantului. Rezultă în mod clar din hotărârile instanțelor naționale și din certificatul eliberat de oficiul cadastral și transmis Curții de către Guvern împreună cu observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei că suprafața totală a casei este de 149.1 metri pătrați.

68. Atunci când face evaluarea sa, Curtea ia în considerație faptul că reclamantul, în mod inevitabil, ar fi suportat anumite întârzieri în găsirea chiriașilor potriviți și ar fi suportat anumite cheltuieli de întreținere a casei, precum și de plată a impozitelor.

69. Luând în considerație circumstanțele de mai sus și hotărând în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului suma totală de EUR 3,365 cu titlu de prejudiciu material suferit ca urmare a casării hotărârii din 5 noiembrie 1997.

B. Prejudiciul moral

70. Reclamantul a solicitat EUR 15,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al casării hotărârii din 5 noiembrie 1997. El a declarat că acest lucru i-a cauzat suferințe morale intense.

71. Guvernul a contestat suma pretinsă de reclamant, susținând că reclamantului i s-au acordat deja EUR 5,000 de către Curte pentru neexecutarea hotărârii din 5 noiembrie 1997. El a argumentat că acea sumă a acoperit un litigiu similar între aceleași părți.

72. Curtea consideră că reclamantului i-a fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al casării hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997 și al imposibilității de a folosi casa sa pentru o perioadă ulterioară de optsprezece luni. Ea nu este de acord cu Guvernul că prejudiciul moral acordat reclamantului în prima sa cauză acoperă, de asemenea, prejudiciul suferit în

această cauză. În prima cauză problema era neexecutarea unei hotărâri irevocabile, în timp ce în această cauză problema este casarea acelei hotărâri irevocabile.

73. La stabilirea sumei care urmează a fi acordată, Curtea ia în considerație vârsta înaintată a reclamantului și alte circumstanțe ale cauzei care, în opinia Curții, i-au agravat suferințele. Ea acordă reclamantului EUR 3,000 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

74. Reclamantul a solicitat, de asemenea, EUR 715 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate pentru reprezentarea în fața Curții. El a argumentat că aceasta este suma pe care el ar fi putut s-o pretindă de la Consiliul Europei pentru asistență juridică în conformitate cu ratele asistenței juridice aplicabile la 1 februarie 2005. Suma cuprinde EUR 344 pentru pregătirea cauzei, EUR 309 pentru prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei și EUR 62 pentru cheltuieli de secretariat.

75. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, declarând că reclamantul nu a dovedit cheltuielile de reprezentare pretinse.

76. Curtea consideră suma pretinsă de reclamant ca fiind justificată și acordă întreaga sumă solicitată.

D. Dobânda de întârziere

77. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* cu majoritate de voturi cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* cu 6 voturi contra 1 că a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* în unanimitate că nu este necesar să examineze pretenția în baza articolului 13 al Convenției;

4. *Hotărâște* cu 6 voturi contra 1 că a existat o violare a articolului 1 Protocolul nr. 1 la Convenție;
5. *Hotărâște* cu 6 voturi contra 1
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume:
 - (i) EUR 3,365 (trei mii trei sute șaizeci și cinci euro) cu titlu de prejudiciu material;
 - (ii) EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (iii) EUR 715 (șapte sute cincisprezece euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (iv) orice taxă care poate fi percepută de la sumele de mai sus;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus, egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* în unanimitate restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 6 decembrie 2005, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Michael O'BOYLE
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte

În conformitate cu articolul 45 § 2 al Convenției și articolul 74 § 2 al Regulamentului Curții, opinia parțial concordantă și parțial disidentă a dlui Pavlovski este anexată la această hotărâre.

N.B.
M. O'B.

OPINIA PARȚIAL CONCORDANTĂ ȘI PARȚIAL DISIDENTĂ A JUDECĂTORULUI PAVLOVSKI

Eu regret profund faptul că nu pot fi de acord cu constatările majorității în această cauză. În opinia mea, această cauză ridică multe chestiuni de drept dificile, importante și, în același timp, extrem de interesante, care, din păcate, nu au fost examinate.

Obiecțiile mele sunt similare cu cele exprimate în opinia mea disidentă în prima cauză *Popov v. Moldova*, examinată în ianuarie 2005 („Popov (nr. 1)”) și nu văd motive pentru a le repeta.

Totuși, sunt anumite chestiuni noi pe care consider că este pertinent de a le analiza în această opinie.

Din câte pot înțelege, fiecare cauză pendinte trebuie examinată de Curte sub două aspecte de bază: din punct de vedere procedural (partea cu privire la procedură) și din punct de vedere al fondului (partea cu privire la fond).

Aceste aspecte există în practică în forme variate și pot fi găsite, într-o formă sau alta, în multe hotărâri.

Problemele mele încep atunci când încerc să analizez această cauză din punct de vedere procedural.

Dacă citim paragraful 1 al hotărârii, găsim un pasaj care prevede că la originea acestei cauze se află o cerere depusă împotriva Republicii Moldova la Curte în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Serghei Popov, la 7 iunie 2004.

Eu o spun cu regret că dosarul nu conține o cerere depusă de dl Serghei Popov la 7 iunie 2004.

În loc de aceasta, există o scrisoare din partea reprezentantului reclamantului, dl Jereghi, în contextul cauzei Popov (nr. 1), în care el descrie noi evoluții (casarea unei hotărâri irevocabile ca urmare a procedurii de revizuire), pretinde că procedura respectivă a fost inițiată de Guvern și declară intenția reclamantului de a introduce o cerere separată cu privire la procedura de revizuire (*Toate cele legate de revizuirea cauzei reclamantul intenționează să deplângă Curții cu o cerere separată*).

În opinia mea, scrisoarea din 7 iunie 2004, în baza conținutului său, nu poate fi considerată o cerere, ci mai degrabă, pur și simplu, o declarație cu privire la intenția de a depune o cerere. Intenția de a depune o cerere și o cerere propriu-zisă sunt lucruri diferite.

Prima hotărâre în cauza *Popov v. Moldova* confirmă că cererea nu exista în acea perioadă, precum și intenția reclamantului de a depune o **nouă cerere**.

Cu privire la scrisoarea din 7 iunie 2004, Curtea declară în paragraful 44 următoarele:

„În scrisorile sale din 7 și 24 iunie 2004, reclamantul a declarat că decizia Curții de Apel din 26 mai 2004, nu conținea o constatare cu privire la fondul cauzei și că, prin urmare, instanța nu a constatat că casa nu i-a aparținut lui. Curtea de Apel doar a redeschis procedura având în vedere noile circumstanțe care au devenit cunoscute. Reclamantul a pretins că redeschiderea procedurii a fost o formă de presiune împotriva sa din partea Guvernului (a se vedea § 46 de mai jos) și a solicitat Curții să continue examinarea pretențiilor sale cu privire la neexecutarea hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997. De asemenea, el și-a exprimat intenția de a depune o nouă cerere cu privire la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a casării hotărârii irevocabile din 5 noiembrie 1997, după aproape șapte ani...” (a se vedea *Popov v. Moldova*, hotărâre din 18 ianuarie 2005, § 44).

Referința de mai sus dovedește că Curtea nu a considerat scrisoarea din 7 iunie 2004 o cerere, ci doar o intenție de a depune o cerere.

Aceeași concluzie, în mod clar, rezultă dintr-o analiză a paragrafelor 46 și 48 ale hotărârii *Popov* (nr. 1).

Referitor la chestiunea cu privire la articolul 34, Curtea a declarat:

„...În scrisoarea sa din 7 iunie 2004, reclamantul a declarat că, la 20 mai 2004, Agentul Guvernamental i-a oferit pentru semnare un acord conform căruia el ar consimți să-și retragă cererea sa adresată Curții și ar renunța la dreptul său la orice compensație în schimbul primirii casei sale. Potrivit reclamantului, Agentul Guvernamental i-a sugerat că, în cazul refuzului său, Curtea de Apel va examina cererea de revizuire depusă de pârâți și va casa hotărârea irevocabilă din 1997, menținând procedura nesoluționată pentru o perioadă îndelungată...”

Concluzia finală a Curții cu privire la scrisoarea din 7 iunie 2004 poate fi găsită în paragraful 48:

„...Totuși, acestea fiind spuse, deoarece reclamantul nu a depus nicio pretenție în baza articolului 34 al Convenției că el ar fi fost împiedicat să prezinte cererea sa, Curtea nu vede niciun motiv să examineze această chestiune din proprie inițiativă și, astfel, lasă deschisă chestiunea dacă învinuirea cu privire la constrângerea nepotrivită este sau nu fondată...”

Astfel, dacă însăși Curtea nu a considerat scrisoarea din 7 iunie 2004 o cerere, noi trebuie să examinăm în continuare ce document poate fi considerat o cerere oficială depusă la Curte, în ceea ce privește cauza *Popov* (nr. 2).

Examinarea dosarului arată că există doar o cerere anexată la el, care a fost depusă după adoptarea hotărârii în cauza *Popov* (nr. 1), și anume, cererea depusă la 2 ianuarie 2005, semnată de dl Vanu Jereghi în numele dlui Serghei Popov, nu de către însuși dl Serghei Popov.

În același timp, trebuie menționat că dosarul conține o procură eliberată, se pare, de către dl Serghei Popov *post factum* dlui Vanu Jereghi la 18 ianuarie 2005, adică cu 16 zile mai târziu.

În termeni practici, aceasta înseamnă că, la data la care cererea sus-menționată din 2 ianuarie 2005 a fost depusă, dl Vanu Jereghi nu a fost

autorizat, în mod corespunzător, de către reclamant pentru a face acest pas. Mai mult, procura conține unele greșeli formale care, în opinia mea, atrag nevalabilitatea ei. Spre exemplu, ea prevede că este eliberată dlui Vanu Jereghi:

„... pentru a mă reprezenta în procedura în fața Curții Europene a Drepturilor Omului ... în legătură cu cererea pe care eu am depus-o în baza articolului 34 al Convenției împotriva Republicii Moldova la 3 ianuarie 2005”.

Aici sunt două greșeli. În primul rând, nu a fost depusă o cerere de către dl Popov și, în al doilea rând, data depunerii cererii de către dl Jereghi a fost 2 ianuarie, nu 3 ianuarie 2005.

Poate atitudinea mea față de partea procedurală a cauzelor este cam strictă, dar eu sunt ferm convins că în domeniul activității judiciare noi trebuie să asigurăm ca toate formalitățile să fie respectate. Noi nu trebuie să uităm aspectul educațional al hotărârilor noastre și trebuie să facem tot posibilul pentru a ridica standardele și a îmbunătăți acuratețea în pregătirea documentelor prezentate Curții, în special în situațiile când reclamantul a fost reprezentat legal.

Guvernul, în observațiile sale, a încercat să ridice această chestiune. Din păcate, totuși, fără a se prezenta un motiv, poziția acestuia a fost ignorată și nici măcar nu a fost menționată în hotărâre.

Eu consider absolut inacceptabilă această ignorare a poziției unei părți - fie că este vorba de Guvern, fie de reclamant. Eu consider că toate chestiunile invocate de către ambele părți, inclusiv Guvernele, trebuie reflectate și analizate în mod corespunzător, iar la chestiunile invocate trebuie dat un răspuns.

Acest lucru este îndeosebi important pentru a stabili – chiar dacă admitem că aici aceasta nu este cazul - care este data ce trebuie acceptată ca dată pentru depunerea unei cereri ce poate influența calcularea termenului de șase luni.

În ceea ce privește partea din hotărâre cu privire la fond, eu sunt de acord, în principiu, că, teoretic, o problemă cu privire la „securitatea raporturilor juridice” ar putea fi ridicată în situații unde hotărâri judecătorești irevocabile sunt casate prin procedura de revizuire și unde procedura de revizuire a avut loc cu încălcarea prevederilor legale relevante sau fără a fi prezentate temeiuri legale convingătoare ori a fost bazată pe o repunere nefondată sau arbitrară în termenele de prescripție pentru depunerea cererilor de revizuire. Mai mult, într-o astfel de situație, în anumite condiții, eu aș fi fost gata să sprijin o constatare a unei încălcări a „principiului securității raporturilor juridice”.

Prima din aceste condiții este existența unei cereri depuse în mod corespunzător. O astfel de cerere, în opinia mea, așa cum este arătat mai sus, lipsește în această cauză. A doua condiție este că orice violare constatată trebuie să fie bazată pe o pretenție depusă de reclamant sau, alternativ, pe o chestiune ridicată de către Curte din proprie inițiativă. În ultimul caz, trebuie prezentate motive convingătoare.

Deoarece întreaga hotărâre se referă la chestiunea unei violări a „principiului securității raporturilor juridice”, urmează a fi examinat dacă reclamantul sau, mai corect, reprezentantul său, au pretins vreodată o astfel de violare.

Dacă privim cererea depusă de către dl Jereghi la 2 ianuarie 2005, găsim următorul pasaj cu privire la articolul 6:

„...Eu consider că dreptul meu la un proces echitabil prevăzut de articolul 6 § 1 al Convenției Europene a fost încălcat, deoarece articolul 6 § 1 prevede că orice persoană are dreptul la judecarea într-un termen rezonabil a cauzei sale. Redeschiderea unei cauze după mai mult de 6 ani nu respectă cerința cu privire la termenul rezonabil. Principiul unui proces echitabil garantat de Convenție a fost, de asemenea, violat de către Guvern ca rezultat al redeschiderii procedurii”.

În opinia mea, este clar că în primul paragraf al acestei cereri reprezentantul reclamantului a invocat „durata nerezonabilă a procedurii”. În ceea ce privește cea de-a doua parte, dl Jereghi nu argumentează pretenția sa, care, în termeni practici, face imposibil pentru Curte să înțeleagă în baza cărui aspect anume al articolului 6 § 1 el s-a plâns.

În memoriul său transmis Curții, reprezentantul reclamantului s-a plâns după cum urmează:

„...Dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției Europene, deoarece art. 6 p. 1 al Convenției prevede că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale într-un termen rezonabil, iată de ce revizuirea peste șapte ani nu este inclusă în noțiunea de termen rezonabil, judecarea în mod echitabil a cauzei, care este garantată de Convenție, a fost, de asemenea, încălcată de Guvern prin această revizuire...”.

Astfel, nici în cererea sa și nici în memoriul său reprezentantul reclamantului nu s-a plâns de o violare a „principiului securității raporturilor juridice”.

Deoarece el a pretins o violare a principiului „duratei rezonabile a procedurii”, cererea sa trebuia examinată din acel unghi. Din păcate, nu a fost făcută nicio examinare a acestei pretenții a reprezentantului reclamantului și nu s-a luat nicio decizie cu privire la ea; ca și cum ea nici nu a existat.

Eu consider inacceptabil de a nu examina pretenția reclamantului cu privire la o violare a principiului „duratei rezonabile a procedurii”. Totuși, la fel de inacceptabilă este examinarea unei încălcări a „principiului securității raporturilor juridice” atunci când reclamantul nu a ridicat această întrebare și când Curtea nu a decis s-o ridice din proprie inițiativă. Totuși, repet că sunt în totalitate de acord că, teoretic, ar putea exista o problemă în acest sens.

Deoarece nici reclamantul și nici Curtea, acționând din proprie inițiativă, nu au ridicat întrebarea cu privire la încălcarea „principiului securității raporturilor juridice”, eu constat că articolul 6 § 1, în forma examinată de către Camera din acest unghi, este inaplicabil în această cauză. Prin urmare, articolul 1 Protocolul nr. 1 nu ar trebui, de asemenea, aplicat.

Iată unde eu, în mod respectuos, nu sunt de acord cu colegii mei Judecători.

